

זמרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת ויקהל - שקלים
כ"ט אדר"א תשפ"ד - שבת מברכים

שנה כד גליון אקנ
זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	
בני ברק	6:22	5:22	6:57
ירושלים	6:20	5:07	7:00
באר אפרק	6:57	5:38	7:09

מברכים החדש, ר"ח ביום ראשון ושני - מולד אדר שני יום א' שעה 10:13, 6 חלקים

בפרשתו ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וכו' (לה, א) ופירש"י שהיה זה למחרת יום הכיפורים.

ויש להסביר הענין למה היה זה אחרי יוה"כ דווקא ומה השייכות בין מה שא"ל משה רבע"ה לישראל כאן ובין יוה"כ שהיה כל זה למחרתו ש"ל לפי"מ שהנה צדיקים הק' פירשו ויקהל משה את כל

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ההתאספות תמיד נותן כוח לכל ישראל

עדת בני ישראל שמושה רבינו אסף את כל ישראל יחדיו ויאמר להם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות, והיינו שאלה הדברים חוזר ומוסב על ויקהל משה שכמו שאני מקהיל ומאסף אתכם כך צוה ה' לעשות שאף אתם ג"כ תהיו מתאספים הן בחול ואצ"ל בש"ק המפורשים כאן תיכף אחר"ז שזה רצונו ית' שבנ"י אידישע קינדער יהיו מתאספים ויושבים בשבת אחים גם יחד תמיד כסדר וע"י זה יוכלו להתעלות ולזכות לשפע ולכרכות ולכל הישועות,

שזהו שמרומז כאן במש"כ את כל עדת בני ישראל לומר שע"י שיתאספו תמיד זה יתן כוח לכל ישראל ולא רק זה יזכו אלא גם מומשיך ומרמז ואומר ששנת ימים תעשה מלאכה, והיינו שאף זה תזכה בכוח התאספות הנ"ל, שיהיה לך פרנסה בעבודתך בהרחבה גדולה בכל השנה ימים של השבוע ואילו וביום השביעי אם גם בו תתאספו יחדיו אז יהיה לכם קודש שתזכו אז בזה להשראת השכינה ולקדושה ולבחנית שבת שבתון שהוא לשון של מנוחה שלימה בשלימות ולמנוחה של שבת ושלות הנפש, ואז גם יהיה לכם שבת שבתון בכפל הלשון והיינו שיהיה לכם א געוולדיגע הויכע שבת, וזה הכפל שבת שבתון גם מרמז שיהיה לכם אור גדול שתרגישו בו את אורו הגדול של שבת קודש, וזהו שממשיך שבת שבתון לה' לומר שהכל הוא להשי"ת וכדי להתקרב אליו ואז יושפע עליכם יראת שמים בזכות השבת קודש, וזהו נמי הכפילות שבת שבתון שהוא לשון חביבות כמוכא בבראשית (כב,יא) ויקרא אליו מלאך ה' מן השמים ויאמר אברהם כו' ויאמר הנני ופירש"י אברהם אברהם לשון חיבה הוא שופל את שמו וממילא אף כאן יש לפרש הכפילות שבת שבתון שהוא לשון חיבה, שאם חוזר פעמיים הוא לשון של חיבה, והיינו לומר שע"י"ז תזכו לאור וקרוב מיוחד להשי"ת וממילא תזכו לכל הישועות, כי כשזוכין לקירבה וחיבה מהשי"ת ממילא זוכין לכל הישועות ע"י שהשי"ת מאיר את פניו אלינו וכלום חסר מבית המלך ית"ש ואף גם יהיה לכם מנוחה נכונה מהיצה"ר בזכות זה ובזכות השבת שתזכו למנוחה ואור מיוחד של השב"ק, ע"י ובזכות שתעשו הכל לה' כנ"ל ואז תזכו לחיבה ממנו ית' שהכל יהי לש"ש שהכל צריך להיות לו ית"ש.

וע"י השבת אחים גם יחד בליל השבת קודש תזכו לזו הבחינה של לה' להיות מקורב לה', עבור וכדי שלא תפסידו זה הקירבה להשי"ת עם כל הטובות שעמה כנ"ל לזה מומשיך ואומר שלא תעשו מלאכה ביום הש"ק משום כל העושה בו מלאכה יומת שהוא היפך אתם הדבקים בה"א אלוקים חיים כולכם היום, לכן תהיו נזהרים מלעשות מלאכה ביום קדוש זה לפי שהמחלל שבת מביא עליו מיתה בגוף ובנפש שזה ריחוק מהשי"ת ח"ו, משא"כ אם תשמרו שבת אז תזכו להיות נשמרים מכל העושה

בו מלאכה יומת שפירושו כנ"ל ממיתה זו, ואז תזכו למנוחה אמיתית שהיא כוללת הכל ועל ידה זוכין לכל השפעות טובות הן בגשמיות והן ברוחניות ואף תזכו בזה להנצל מאיסור ל"ט מלאכות בשבת ולהנצל מהענין של לא תבערו אש שע"י שתזכו להנצל

מלהבעיר אש כפשוטו ח"ו שהוא חילול ש"ק ח"ו גם תזכו מכוח כל הנ"ל לבחי' לא תבערו והיינו להנצל מאש מכל פשטיו ועניניו הן היק גשמי והן עניני יצה"ר של עניני אש ואז גם תוכלו לשמור שבת עם יר"ש שע"י שתנצלו מאש השלילי תזכו לאש החיובי של תורה ויראת ואהבת השי"ת באש קודש לעבודתו ואהבתו יתברך ואז גם תזכו להמשך מש"כ בפסוק **בכל מושבותיכם** והיינו שבכל מקום שתהיו בו גם שם תזכו לכל הישועות שכל זה טמון במה שמסיים ביום השבת שכל זה מונח בש"ק ושמירתה וענינה וכנ"ל, והכל כנ"ל ע"י כוח ההתאספות,

וכידוע מבעל התניא ז"ל ועוד צדיקים ז"ל ע שאם יושבים יהודים יחדיו ואפי' אם הם יושבים בשתיקה ורק לא מדברים דיבורים אסורים כבר אז יש בהם כח זה של מנין של עשרה יהודים ויש ביניהם כוח קדושה עד שאפי' מלאך ושרף אינו יכול לעבור ביניהם, דכל בי עשרה שכינתא שריא, וממילא מובן שעאכו"כ אם מדברים שם ביניהם דברי תורה יר"ש וחסידות או כש"כ ודאי שעיד"ז יושפע שפע רב בגו"ר לכל הישועות ולתורה וגדולה במקום אחד, וזהו שציוה כאן משה רבינו אל בני ישראל על ענין ההתאספות והישיבה בצוותא, וכמש"כ הגה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד כו' שאז עיד"ו זוכים למה שמסיים שם כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם שאז זוכים לכל הברכות חיים ולכל הישועות אויף אייביג ברוחניות וגשמיות.

וממילא לפי כל זה הנ"ל מעתה יתבאר כל דבר על אופנו, שהנה כנ"ל יש לדקדק דקדוק הנ"ל למה היה כל זה דווקא למחרת יוה"כ, ולהנ"ל מובן שבא לרמז שדווקא אחר יום הכיפורים אז יכולים אנו לזכות לכל הנ"ל שימשיך עלינו אור יום כיפור לתמיד, כי ענין הנ"ל של ויקהל משה את כל ישראל שיהיו בהתקלות ובצוותא נמצא בכוחו של יוה"כ כדמרגלא בפומיה דמרן אאמו"ר זיע"א (וכן מובא בספה"ק באר מנחה למרן רביה"ק זיע"א) שלכן ממחרת יוה"כ קרוי גאט'ס נאמען כי אחר מחילת יוה"כ כל ישראל שוין בחשיבותן כי לכולם נמחל הכל בשווה, ואי ממרן רבינו דוד מלעלוב זיע"א שכששני יהודים כשווה זה לצד זה אז הוא צירוף שם ה' כמו שכותבין בסידורים שם ה' שתי יודין, ולכן ממחרת יוה"כ שכל היהודים בשוה כ"א עם חבירו הוא בחי' שם ה' של שני יהודים ושני יודין זה לצד זה, ולכן למחרת יוה"כ שעדיין כולם נקיים מחטא כדאי' שאז אין פנאי לחטוא שעסוקים בהכנות עד סוכות ואז הוא ראשון לחשבון עונות ממילא לכן ממחרת יוה"כ המשך בעמ' ב'

שבת לה'

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

מפרשתו עה"פ וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה' (לה, ב)

כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליא (זוה"ק יתרו פת). הנה נועם עריבות טעם שבת קודש למה הוא דומה, לכן מלך שמחמת מעשיו המקולקלים נתרחק מואת המלך, ורק ליום אחד היו מביאים אותו אל המלך להסתופף בצילו, ובודאי באותו יום היה לו שמחה גדולה שהוא ליד אביו המלך, וכל רגע מהיום ההוא היה יקר לו מאד ומתעדן ומתענג בזמן ההוא, אמנם כל זה אינו שוה לו בכל עת אשר חשב לנפשו כי עוד כועט ופנה יום, ויחזירו אותו שוב למקום הרחוק ולא יהיה קרוב עוד לאביו המלך, ונפשו עגמה לו עד מאד, ואמר לו המלך כי אל לו להצטער על כך, כי ביכולתו לישול מבית המלך מכל טוב וכל הדברים הטובים שיצטרכו לו בעת שהותו מרחוק, ועליו רק לנצל את היום הזה, למלאת אסמו די סיפוקו לדרכו הארוכה. וכן מקדושת השבת, בזמן אשר קרובים למלך עולמים יש לו לאדם למלאות מלא חפניים טיבותא לכל ימות השבוע, וכל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליא.

מתנה טובה יש לי בבית גזי ושבת שמה (שבת י), א מתנה איז נישט קיין פארדינסט, וזה לא התחייבות מצד הנותן, כי הנותן מתנה מאליו נתן, מרוב טובו ואהבתו, והנותן מתנה - בעין יפה נתן (עפי"ב יב"ב נא:), א"כ הרי בודאי יש לך לכל אחד ואחד מישראל חלק במתנה זו, אף הפחות שבפחותיה. ועוד זאת, דכיון שהיא מתנה לכן יכולים לינסג לשבת מתוך ימות החול, בלי ענינים ממוצעים ביניהם, אלא מתוך החולין של ימות החול אל קדושת השבת, ופשוט את בגדי ולבש בגדים אחרים (ויקרא ו, ד).

א"י הנותן מתנה לחבירו צריך להודיעו (שבת שם), וי"ל להתעוררותו והשמחה שיש לכל בר ישראל בכניסת השבת שהנה הנה מגיע השבת, באה מכה הודעה זו, וזו היא ההודעה.

וכמסופר על הרה"ק מרן רבי דוד מלעלוב זיע"א ששאלו הרה"ק מלובלין זיע"א היודעים אתם מתי נכנס השבת, וענהו הרה"ק, הן כאשר שב"ק נכנס מתחילים גדיי היד שלי לדפוק ודא לדא נקשן, והראה לו את ידו וכו' (ראה שיחות חיים ו).

נקרא גאט'ס נאמען ע"ש שני יודין שם ה', ולכן הוא למחרתו דייקא שאז כבר במנוחה מהתענית והצום ויש להם מנוחת הדעת להתחבר זע"ז, וממילא נמצא שיהיה"כ ומחרתו מסוגל לאחדותן של ישראל.

ולכן כל שפע וענין הנ"ל של ויקהל משה היה בדוקא למחרת יוה"כ.

ולכן כ"רש"י שכל זה היה למחרת יוה"כ ואז זוכים לשפע של יוה"כ לכל השנה ומכוח שיושבים יחדיו באהבה ואהוה ושלוה וריעות ואז הזמן גרמא שמכוח התעוררות של יוה"כ גם רוצים להתעלות ומדברים ד"ת ומברכים לרעהו לחיים כרגיל שאז ביקשו הרבה על חיים וספר החיים ומתעלים בצוותא, ע"י זוכים שיוכלו להמשיך עליהם את אור יום כיפור ואור קבלת התורה ע"י בחי' לוחות שניות שניתנו לישראל מהשי"ת ע"י משה רבינו ע"ה דיוה"כ וימשיכו כל זה למחרת יוה"כ און אויף תמיד.

והנה כשקוראים ויקה"פ שתייהם גם יחד אז נמצא סיום הפרשיות בפסוק כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם ומסיימים 'חוק חזק ונתחזק', והנה בתוה"ק אי"י פשטים עד אין סוף,

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

ולכן יתכן לפרש ע"פ דרך המוסר והחסידות שהנה יומם הוא בחי' אור ולעכטיג קייט שזהו כי ענן ה' יומם דהיינו בזמן שמאיר שאז זוכים להרגיש את ענן המשכן, שהוא בחי' אור השכינה ועדש"כ וירד ה' בעמוד ענן,

אך אם רח"ל הוא בחי' לילה וחשכות שמרוחקים הלילה מהשי"ת ואור שכינתו ית' אז מלמדת אותנו התוה"ק העצה לעת ומצב כזה מש"כ ואש תהיה לילה, דהיינו שניקח את עצמינו באש קודש ונתעלה בכל הכוחות ואז הרי ע"י ההתלהבות דקדושה יהיה אש לילה בו שתאיר האש את הלילה ואף בו יהיה בחי' כולו אש קודש ויגרש את כל החשכות ויגרש את כל הרע ויבחי' לא טובים של לילה הנ"ל ועצה זו טובה להתפטר מהלילה ומהחשכות אפי' בומני החשכות ויהיה ליכטיג ואור גדול,

כמו שממשיך לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם ובכל מקום שהם, כי כשהמוח הוא לעכטיג יותר קל להרגיש את השכינה הק' ומעם עבודת ה' שהוא יומם, ועכ"ז

אש תהיה לילה בו שע"י אש קודש מגרשים החשכות וזוכים למתיקות ואור גדול בכל האופנים והמקומות. ולכן אז דייקא מסיימים ואומרים חוק חזק ונתחזק תמיד בעבודת ה' בחיזוק מכל המצבים הנ"ל וכנ"ל וע"י זוכה שיהיה ההמשך שממשיכים אחר סיום ספר זה תיכף תחילת ספר הבא שמתחיל שם... ויקרא אל משה, ע"ד הידוע שמושה רבינו מרומו על כל ישראל שכל יהודי יש בו ניצוץ של משה רבינו איתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא. וכמש"כ רש"י הק' ויקרא אל משה הוא לשון חיבה, ומשה לשון חיבה ואז נזכה שיהיה ויקרא ה' אל משה שיקרא השם יתברך לכל בני ישראל בקריאה של חיבה ונזכה לפעול אלעם גוט.

השם יתברך שמו יעזור שנוכה לפעול אלעם גוט ונזכה שיהיה לנו אגונטע פריילכע כשרע' פסח, שיבוא עלינו לטובה ונזכה לכל הישועות בשמירה עליונה "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל", ויתן לנו את האור הקדוש של יום טוב קודש חג הפסח מיט בנין בית המקדש במהרה ב"א, שוין יעצ אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

(חלק ב' - המשך השיח"ק מגיליון כי תשא על הרה"ק הרר"א מליזענינסק יעלה ויבוא אי"ה ביום כ"א אדר ב' ביומא דהילולא)

מחצית השקל נקרא שלימות

ידוע הדבר ומובא בספה"ק שמפרשים מה היה הענין של מחצית השקל ולמה צויה השי"ת בתורתו ליתן מחצית ולא שלם דייקא וכידוע בתוה"ק אי"י פשטים עא"ס ולכן י"ל"פ המי שענינו בא לרמוז למי שזכה ליתן תרומה זו להשי"ת דיכול לחשוב שבוה כבר השלים הכל וכבר יצא ידי חובתו די הותר לכן אומרים לו שכל זה אינו אלא מחצית היינו מחצית הפעולה שמוטלת עליך לעשות, ולזה בא מחצית לרמוז ולומר לו שלא תחשוב שאם תרצה לזכות "לכפר על נפשתיכם" כבר יצאת יד"ח ע"י עצם התנייה, כי מחצית השקל מראה שזה רק חצי עבודה א האלבע זאך, ואילו כדי לתקן ולכפר על מעשה העגל צריך להיות מוסף עוד מחצית דהיינו השלמה של תשובה תפילה וצדקה באש קודש של מצוה, וכמו שידוע שלכן הראה השי"ת למושה רבע"ה מטבע של אש וא"ל כזה יתנו שבא לרמוז וללמד שזו המטבע הגשמית היתה צריכה להיות מסובבת בתינתה באש קודש ונדיבות לב של מצוה שבוה לפאר את בית ה' זה ביהמ"ק ואז דייקא ביחד עם המחצית השניה אז זה נקרא שלימות.

אור פניך עלינו אדון נשא

יש לבאר ענין של פלא מה שכתוב ביוצרות לפר' שקלים "אור פניך עלינו אדון נשא ושקל אשא בבית נכון ונישא", דלכא"ו הוא קשה למה כתב ושקל אשא הא לכא"ו הו"ל לכתוב ומחצית השקל אשא וכו', שהרי מפורש בתוה"ק ליתן מחצית ולא שקל שלם לכא"ו, ואכן אמנם בפשטות יכולים ללמוד שאין המכוון שיתנו שקל שלם אלא ששתי כבללות על ענין השקלים שמהם נותנים המחצית ומה שאמרו שקל כאילו אומר שקל ממשפחת וענין ומציאות השקלים שיש בעולם מהם ניתן המחצית להביא לבית המקדש, ולעולם אין המונה שיתנו שקל שלם שקל אפשר לפרש ולהכניס פשט ולהעמיס זה בפרוש תיבת שקל אשא וכנ"ל ולפרש כן פון אויבן אויף. אבל באמת שבתורה"ק אי"י פשעא"ס וכן י"ל"פ עוד בזה מה שמצאנו א"י בתוה"ק כתוב מחצית השקל ואעפ"כ בפייט כתוב שקל שלם שענינו לפרש כך שהנה כידוע ענין מחצית השקל בא לרמוז כמובא מצדיקים ומפרשים על ענין הענוה ושפלות רוח שיש לכל א' לידע שצריך לו יוד האלטן א אלבע זאך און א צוברכענע זאך,

לכן צויה השי"ת בתוה"ק שכל יהודי יתן מחצית השקל דייקא שע"י שכ"א נותן המחצית ממילא על ידי חבירו ונתינתו של חבירו מושלים לשקל שלם וממילא יבין כ"א שהוא בפ"ע אינו אלא מחצית וע"י אחדותו עם חבירו אז דייקא זככה לשלימות וכל יהודי הוא מחצית משא"כ ב' יהודים הוא שלימות.

מחצית השקל בא ע"י ענוה

ענין מחצית השקל בא להורות לנו דרך ע"י ענוה שייך לבוא לאחדות, כי אם ח"ו איכא שייכות למדת הגאות ח"ו אז אושב בליבו ומהרהר שם ע"י גיאות שאני לא חצה להתמסר לחברי

פתגמי ופניני קודש

מפ"ק ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א על ענין 'מחצית השקל'

כי אדרבא מן הראוי לפי כבודי שהוא יתמסר אלי, כי זה האדם מלא בגיאות ורועה שיכבדוהו לפי ערכו, ולכן נמצא שכשהולכים בגיאות אין יכול להיות לעולם אחדות, משא"כ מידה טובה מרובה שאם יש ענוה ושפלות רוח יכול לזכות למדה טובה של אחדות ואהבה ואהוה ושלוה וריעות שזוכים לזה ע"י ענוה ושפלות רוח כנ"ל, וממילא שיהא בא ללמדנו ענין מחצית השקל כנ"ל שתמיד יהיו בענוה ושפלות רוח שבוה העולם א השקל חשוב בעיני הבריות אלא כמחצית דבר שפ"ח"ו ולכן דייקא מחצית זה של ענוה ושפלות רוח צריך להניפו ולהרימו להגדיל חשיבותו וחשיבות הענוה בעיני ולרכוש מדה זו שהיא טובה מכל המדות שתהיה בשלימות ואז יזכה לשלימות, ולרמוז אתא כנ"ל שבעולם השפל הזה מי שיש לו ענוה ושפלות רוח אינו בחשיבות ולא הולך לו כ"כ בעולם הזה ואין מביטים עליו כ"כ כאן ולכן בתחונתים הוא כזה מחצית האלבע זאך א צוברכענע זאך ולא בחשיבותו ושלימות כנ"ל, אך כשמישיח יבוא אז יראו אכן שזה המחצית השקל הוא השלימות האמיתי והנכון ואז יראו עליונים למעלה ותחתונים למטה.

ושקל אשא בבית נכון ונישא

הוא לרמוז כי שקל מרמוז על שלימות, ובא לומר שמחצית השקל שנותן עכשיו, ועכשיו ענוה שלו לא בחשיבות, אז יתגלה שהמחצית השקל של לב טוב וצדקה וחסד יהיה לה שלימות וחשיבות כמו שלימות של שקל, ואז היא "ונראהו עין בעין" שרק מחצית השקל הוא ה' לה שלימות אמיתי בבית נכון ונישא.

המטבע של אש יבנה ע"י אש קודש של צדקה וחסד

מחצית השקל זה רק חצי דבר ושלימותו ע"י בחי' מטבע של אש שצריך להיבנות מאש קודש של צדקה וחסד ונדיבות לב וכל דברים אלו שאז דייקא זהו נקרא שלימות,

שקלים ענין תשובה

שקלים הוא ענין של תשובה ששקלים הוא ענין שצריך להיות שוקל בחשבון הנפש איפה אני בעולם ומה יש לי לתקן. וכן מרומז שאנו קודם פורים, ותשובה וחשבון הנפש זה הכנה הראויה לחג הפורים שאף שם עשו תשובה כמש"כ וגם הדר קיבלוה מאהבה.

דודי זכור לי שקלי עפרון אשר שקל אב במכפל חברון

בפייט לפר' שקלים איתא עוד: "דודי זכור לי שקלי עפרון אשר שקל אב במכפל חברון", וצריך להתבונן ולהבין:

א. מה מתכוון הפייטן להדיע בפייט, ומה מיוחד בזה שנתנו לעפרון השקלים וכי מה היחס בזה שנותנים לנו כסף עד שמחשיבים ולוקחים זה כזכות לבני' לדורותם

ב. עוד קשה למה מכנים זכות זאת של שקלי עפרון וקורא אותם שקלי עפרון ע"ש עפרון והרי זה היה שקלי אברהם אבינו ששילם לעפרון קנטורים ולמה מזכיר הפייטן בלשונו דווקא שקלי עפרון,

ויל"פ שרצה הפייטן להזכיר אב זה זכיותו של אאע"ה שנוכרו שם באותה פרשה של שקלים שלו שאבג זה יעמדו לרעה או זכיותו אלו, ולכן הזכיר שקלי עפרון שזהו הרמוז שיש לפרש שהרבש"ע אמר לאאע"ה שכל אי"תו שייכת לו ולבניו ואז היה יכול להרגיש א"ע בחשיבות ועכ"ז נהג כהעניו האמיתי ופנה לבני חת "תנו לי חלק ונחלה עמכם" את מערת המכפלה, עוד זכות ששוב מזכירים וזכות בזה שהרי השי"ת הכטיח כל טוב פאר די הייליגע זיסע אברהם אבינו זיעועכ"י, ועכ"ז היו לו ניסיונות גדולות של העקדה ושרה אמנו, אך הוא היה כולו אמונה ולא הררה כלום אחר השי"ת אלא תמיד הלך בשמחה מיט זיס און ליכטיג וידע תמיד האמת שה' נוהג עמו רק בחסדים ולא נפל לעולם לצל צילו של הרעה ח"ו, והאמין בה' ויחשבה לו צדקה והיה דבוק כולו לבוכ"ע,

וממילא נמצא שבוה מזכירים כאן זאת הזכות של אאע"ה שכל מעבריו ופעולותיו עשה וקיים מתוך שמחה ואמונה, והו שמרמו הפייטן "דודי זכור לי" שהיה תמיד מלא ואיתן באמונה בחוק בה' והיה מלא שמחה מתוך אהבת ואמונת ה', והו הלשון דודי" זכור לי שהיה אאע"ה מלא אהבת ושמחה זו כדורים ורעים האהובים ובזכות זה אף אנו אומרים להשי"ת דודי" זכור לי ולכן גם שב הפייטן ומדייק זכור לי" עם דיוק המילה "עפרון" להזכיר מה שהוצרך לשלם לו, שבא לרמוז ע"ד הנ"ל שאאע"ה נכנע אליו וגם עבר בענוה את כל הטילטולים האלו שהיה נאלץ לעשות זאת שהיה בזה ענוה יתירה כי מאידך גיסא איתא שבכלל מובא שאאע"ה נתקדש על כל העולם א"כ היה בחשיבות ועכ"ז כאן נאלץ לבקש מעפרון ולסחור עמו שיעשה עמו טובה ויתן לו מערת המכפלה והנה שדאליבא דאמת בעצם לכא"ו הכל היה שייך לאברהם, א"כ היה זה השפלות לבקש כ"כ מעפרון ואעפ"כ נהג בענוה והכל בסבלנות והכנה משהשי"ת.

ענין שקלים במוצאי שבת: "אסאך גולדענע רענדליך"

והנה עכשיו שמדברים אנו כאן הוא עת מוצ"ש ולכן דבר בעתו מה טוב כי יכול להיות שבמוצ"ש זה דבר טוב לדבר על שקלים שהרי בקארלין וכן בלעלוב היו אומרים במוצ"ש ונתגים לברך ולאחל בזה"ל: "בשורות טובות אמיתיות און אסאך גולדענע רענדליך",

א"כ כמו"כ ישפיע לנו השי"ת מאלה בחי' השקלים עושר ומנוח לישראל קדושים בריח ובניקל ועוד סיבה לדבר משקלים במוצ"ש ששבת אתון תשב ענין תשובה ומוצ"ש שיריים של ש"ק הבוחר בשיירי זמרה, א"כ אף מוצ"ש שייך לתשובה ופברט שארז"ל במוצ"ש וי אברה נפש ודאי שייך להשיבה ע"י תשובה ולכן ראוי לדבר על שקלים במוצ"ש.

הראה לו כמין מטבע של אש ומשקלה מחצית השקל ואמר לו כזה יתנו.

דיבורים חוצבי להבות מב"ק מרן רבינו שליט"א על יסוד השראת השכינה ע"י ענווה אהדות ושפלות רוח

ה"הייליגע זיסע יודן האבן זיך געבענקט צום הייליגע באשעפער נאך אזא ביטערע מעשה", ובערה בליבם אש קודש לחזור בתשובה שלימה להשי"ת. וכשיצוה השי"ת ליתן המחצית השקל, נתנו את זה עם ברען והתלהבות גדולה, וזה גופא יכפר על בני ישראל, שהאש קודש ביחד עם הצדקה יכפר על בני".

זהו הענין של המחצית השקל דייקא, דכשבאו לשוב ולזכות להשראת השכינה לימד אותם השי"ת שהיסוד להשראת השכינה הוא ענווה ושפלות רוח כדכתיב "אני אשכון את דכא וגו'", דהיינו שלא יחזיק עצמו בשום אופן לדבר שלם שזה "שמוציגע גאווה", רק שיחזיק עצמו למחצית, דהיינו שהוא אף פעם אינו דבר שלם ויהיה לו ענווה ושפלות רוח, וגם רמו להם דהרי שני מחציות נהיים דבר שלם דהיינו שהוא לעצמו אינו דבר שלם, אך רק משמתחבר לעוד יהודים יוכל לבוא לשלימות ע"י אחדות ואהבת ישראל והא בהא תליא, דע"י ענווה באין לאהבת ישראל "אין סאזן געבינדן איינין אין דער צווייטע".

ובזה ג"כ יובן מה שאומרים בפיט "אור פניך עלינו אדון נשא ושקל אשא בבית נכון ונשא", ולכאור צריך להבין דהא המצוה היא במחצית השקל ולא בשקל שלם, אך לפי הנ"ל אפשר דלעתיד לבוא שיהיה בחי' של תיקון השלם וכל הבריאה תהיה באופן של שלימות או יהיה שקל שלם. והבן.

ובזה שבני ישראל נתנו את המחצית השקל מתוך ברען ואש קודש ותשובה שלימה וכן מתוך העניין של ענווה ושפלות ובאהבת ישראל הק' בזה זכו לתקן הפגם ולזכות להשראת השכינה וזכו ג"כ לחזור למצבם קודם החטא בשעת מתן תורה, שהיה אז אש קודש גדולה מאוד "וההר בוער באש עד לב השמים", והתורה ג"כ ניתנה דווקא על הר סיני שהוא הנמוך מכל ההרים, וכן היה שם "ויהן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד, וזכו לקבל התורה הק' ולכל המעלות טובות, ואחרי החטא שאיבדו כל זה היו צריכים לתקן זה ע"י נתינת המחצית השקל, וכידוע שיצדקה מסוגלת מאוד לתשובה שלימה כדאי "וחטאך בצדקה פרוק".

זהו ביאור הפסוק "כי תשא" שהוא לשון הרמה והגבהה, שבוזה שיתנו המחצית השקל כנ"ל יהיה להם נשיאת ראש למעלה מבירא עמיקתא לרום המעלות עד שיזכו לחזור למצבם הקודם קודם מעשה העגל ויהיה להם תיקון השלם ע"י המשכן והשראת השכינה.

ובאמת רואים בתורה ק' "אביסל וזי ס'האט אויסגעזעהן זייער אש קודש", שהביאו עוד ועוד למעשה המשכן שזה היה לתיקונם כנ"ל עד שהוצרכו להעביר קול במחנה שלא להביא עוד "ויכלא העם מהביא", דהיינו שהם ממש היו צריכים להתאפק בעל כרחם שלא להביא עוד, ורואים קצת באיזה אש קודש נתנו את הצדקה לשמו יתברך.

דער אייבישטער אליין זאל מרחם זיין שנומה על ידי הצדקה בשלימות לכל ההשפעות טובות ולתיקון השלם בב"א.

בפסוק מי תשא את ראש בני ישראל וגו', עד תרומה לה', לכאורה צריך להבין כמה עניינים. א. מה הענין של מחצית השקל דייקא, וכבר דיברו המפרשים בענין זה. ב. זה יתנו פירש"י הק' הראה לו כמין מטבע של אש ומשקלה מחצית השקל ואמר לו כזה יתנו.

יש להבין דבשלמא במעשה המנורה איתא בחז"ל שנתקשה משה רבינו בעשייתה שהיה צריך להיות מקשה אחת זהב כפתוריה ופרחיה, ומשום הכי נהיה לו מנורה ע"י שהשליך לאור, אבל במטבע מה היה הקושי הגדול שהוצרך השי"ת להראות למשה מטבע של אש. ג. צריך להבין הלשון מי תשא דהו"ל כפשוטו מי תמנה.

ובתורה ק' הרי יש פשיטם ע"א"ס, ואפש"ל בביאור הענין הוא דהנה כל מעשה המשכן היה לכפר על חטא העגל שנפלו ישראל מאיגרא רמה אחר קבה"ת לבירא עמיקתא רח"ל, ואז ציוה השי"ת על מעשי המשכן ומחצית השקל כדי שיכפרו בני ישראל על קלקולם "בוי דער ביטערן" מעשה העגל, ע"י שיבנו משכן לשמו יתברך ויתנו מחצית השקל כל אחד לכפר על נפשותיכם כידוע מספה"ק.

ולכן כאשר ציוה השי"ת שיתנו מחצית השקל לכפר על העגל, תמה משה רבינו ע"ה היאך יכפר "אזא שמוציגע פראסטע געלט" על חטא כזה, שהיו בשעת קבלה"ת במצב של אדם הראשון לפני החטא ופסקה זוהמתן.

ולכאורה היה שני כתרם ואז הכניס להם היצה"ד "א שלעכטע" בלבול המוחין עד שהגיעו לפגם הכי חמור שאמרו אלה אלוהיך ישראל רח"ל רחמנא לישזבן.

והגם שאין לנו השגה בדורות הקדמונים אך עכ"ל יש ללמוד מכל דבר לימוד מוסר בפשטות, דבאמת איתא ברש"י הק' שהערב רב הם שנקלהו על אהרן והם שעשעוהו ואחר כך הטעו את ישראל אחריו,

וא"כ הרי איתא דבא השטן וערבב את העולם והראה דמות חושך ואפילה וערבוביא לומר מת משה והראה את מיטתו באוויר ונהיה בלבול הדעת גדול מאוד, ואם אין דעת הבדלה מנין, ולכן נהיה מה שנהיה רח"ל שלעכטס אויף אלע שלעכטע גויים גוט פאר אלע אידן.

עכ"פ רואים שבלי ישוב הדעת ובהירות המוחין "קען מען צוקומען צום ערגסטע זאכן" רח"ל, ומידה טובה מרובה שעם ישוב הדעת אפשר להשיג כל המעלות כדאיתא "דעת קניית מה חסרת".

ונחזור לענין דזה היה התמיהה של משרע"ה האיך יכפרו בפראסטע מחצית השקל על פגם כזה חמור ונורא, ולכן אמר לו השי"ת "זה יתנו מטבע של אש", דהיינו שעם האש קודש שיכפר בליבם כשיתנו את מחצית השקל שהרי

הילולא דצדיקיא

ב"ה אדר	רבי שמואל ב"ר שלמה לניאדו ב"ר בית דינו של שמואל (תק"י)
רבי שלמה ב"ר ארי' לייב זירבארגי מוילנא ב' באר שבע (תקפ"א)	
רבי חיים מאיר ראזענבוים ממאשלו ב"ר ישכר בער מסטראוניץ (תשס"א)	ב"ה אדר
רבי משולם פייבוש נפתל מנסיאטין ב"ר אהרן אריה מלאשקוויץ (תרע"ג)	
רבי שלמה שמואל מטשערנבול ב"ר ברוך אשר (תרצ"ו)	
רבי יצחק ב"ר אשר - הבחור משיפיר הי"ד - נכד ריב"א מבעלי התוס' (תיקוף')	
רבי צבי אביגדור אשכנזי אב"ד מונקאטש ב"ר אברהם משה (תקפ"ד)	ג' אדר
רבי שלמה ב' תפארת שלמה מראדומסק ב"ר דב צבי הכהן רבינוביץ (תרכ"ו)	
רבי יקותיאל זלמן מליובאוויטש הותן רבי דובער ב"ר יוסף שמוחה בונים - הותן הקדושת לוי (תיכ"ז)	
רבי אברהם שאג אהל אברהם מקויבסרדארף - י"ם ב"ר יהודה לייב (תרל"ח)	ד' אדר
רבי פנחס נתן מרודיק ב"ר אליעזר צבי מקאמארנא (תרצ"ב)	
רבי חיים מלודז' ב"ר עמנואל מפשעבורז (תש"ב)	
רבי יואל ב"ר יעקב שלמה בער מראצפערט ס. פאולו (תשנ"ג)	
רבי חיים שמואל ב"ר דוד בירנבוים הותן הגרעק"א - מעשה חושב על שער המלך (תרמ"ז)	
רבי עזרה פיגו אב"ד פיסא וויניציא ב"ר אפרים - גידולי תרומה בינה לעיתים (ת"י)	א' אדר
רבי אברהם יחיאל לעמברג ממוקאזא - ב"ב ב"ר משה נתן נטע (תשנ"ה)	
רבי אברהם ב"ר מאיר בן עזרא (תתקנ"ד) רבינו שבתי ב"ר מאיר כ"ך ב'	

שפתי כהן הש"ד (תכ"ב)	
רבי יצחק ב"ר צבי מספרין (תק"ס)	
רבי אשר מקראטשין ב"ר שמואל (תרצ"ב)	
רבי יצחק מאיר מוינקוב ב"ר אברהם יהושע העשיל ב' אוהב ישראל מאפטא (תרס"ו)	
רבי ברוך הלברשטאם מגארליץ ב"ר חיים מצאנז (תרס"ו)	
רבי אהרן אריה (ארוך לייב) הגדול ב"ר מאיר מפרמישלאן ו"א אד"ב (תקע"ג)	
רבי לוי משה יהודה מבראד ב"ר מרדכי מראדוויל (תרע"ט)	
רבי יעקב יחזק' ב"ר משה גרינוואלד - ב' ויגד יעקב מפאפא (תש"א)	
רבי ישראל ב"ר אברהם מרדכי אלטר ב' בית ישראל מגור (תשל"ז)	
רבי בנימין ב"ר מנחם מנדל מקאצק (תרכ"ו)	
רבי שמואל זאנוויל מסטרעטין ב"ר יהודה צבי (תרמ"ו)	
רבי אליהו דוד ב"ר בנימין רבינוביץ תאומים ראב"ד י"ם - האדר"ת (תרס"ה)	
רבי זאב וואלף מהארדאק ב"ר ישראל יוסף (תרפ"א)	
רבי חיים יוסף גאטליב ב"ר יודא אריה - טיב גיטין וקידושין (תרכ"ז)	
רבי אלעזר מאיר הכהן ב"ר יעקב משה מוואלבראו (תרפ"ט)	
רבי יחיאל מאיר פאנעט אב"ד הידלאמאש ב"ר אשר שמואל (תש"ד)	
רבי יוסף הצדיק אב"ד פוזנא ב"ר משה פנחס - הותן הנודע ביהודה (תקס"א)	
רבי יוסף מראשקוב ב"ר שרגא - תל' ר"פ מקארין (תק"פ)	
רבי זאב וולף ב"ר נפתלי צבי גאב"ד צ'רני אוסטראה מטבריה - תל' המגיד ממעזריטש (תקפ"ג)	
רבי אברהם ב"ר אנוש בינג סג"ל אב"ד ווירצבורג - תל' ר"ג אדלר וב' הפלאה - זכרון יהושע (תר"א)	
רבי שמואל אברהם אבא ב"ר משה שפירא מסלאוויטא (תרכ"ד)	
רבי ישע"י ב"ר יעקב משה מושקאט - הרי בשמים - הותן ר"י מראדוויל ותל' המגיד מקאנוני (תרכ"ח)	
רבי שלום מפשיטיק ב"ר יעקב יצחק מבלענדוב.	
רבי משה הלברשטם מקשאנוב ב"ר דוד (תרע"ה)	

אמעשה

התענוג במאכלי שבת והגעפילטע פיש של האמרי סופר מערלוי

ליל שבת קודש בהיכלו של הרבי הגה"ק בעל ה'אמרי סופר' מערלוי זי"ע.

הרבי ניצב בראש השולחן, גביע הקידוש אחח בידו, פניו מבהיקות כשמש בצהרים, עיניו בוערות כשתי שלהבות. "ושבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו זיכרון למעשה בראשית", מתלקחות התיבות מפיו כלפידים, רסיסי דמעות כיהלומים נושרים מעיניו.

הקידוש מסתיים, הרבי נוטל ידיו, מברך המוציא. כמה דקות לאחר תחילת הסעודה מבחינים חדי עין שמשוהו אינו כרגיל, הרבי כמעט אינו טועם מאומה. בקושי טועם כזית המחלה, טעימה פורתא מהדגים ותו לא. מקורביו של הרבי הנמצאים בסוד העניינים, מבינים מיד מה הסיבה.

כבר כמה ימים שהרבי סובל מזיהום חריף ברגלו. כתוצאה מכך הוא נאלץ ליטול אנטיביוטיקה חזקה לדכא את החיידק, אך כבר אמרו חז"ל 'דמעלי להאי קשה להאי', כלומר, תרופה המועילה לדבר אחד - עשויה לעורר תגובה קשה בתחום אחר. **התרופה** שנוטל רבינו עבור הרגל גרמה לו לכיב במעיים ('אולקוס') כל דבר מאכל המוכנס לפיו גורם לו ייסורים נוראים, וכך נמשכת הסעודה כשלמגינת ליבם של המסובים הרבי יושב שרוי בצום כמעט מוחלט, אינו מסוגל לטעום ממאכלי השבת שקדושתם כה שגבה בעיניו.

"אחד הצדיקים", סח פעם רבינו בשולחנו הטהור בליל שבת קודש, "התבטא על עצמו: הלואי והייתי זוכה להרגיש בדגים של שבת, הגעפילטע פיש, את הטעם שהרגיש בהם הגרף פוטוצקי הי"ד. "וסיפר אותו צדיק שהגרף פוטוצקי, גר הצדק, בטרם הוציאוהו להורג על קידוש ה', פנה לאמו וניסה לנחם אותה, וכה אמר לה: 'חבל, אמא, שאינך מבינה את התענוג הגדול שאני חש בכל רגע שאני חי כיהודי, אפילו בטעם שאני מרגיש באכילת הגעפילטע פיש' בשבת אין לך שום מושג".

והיה הרבי מערלוי מוסיף ואומר: "הגרף פוטוצקי אכן הרגיש תענוג גדול באכילת הגעפילטע פיש, אבל מדוע ביקש גם אותו צדיק להרגיש טעם באכילת הדגים, מה העניין בכך?"

ואז התלהב וקרא בקול רם: "ווייל די טעם פון מאכלי שבת קודש איז כולו מזון רוחני כולו מזון הנשמה - כי הטעם של מאכלי שבת כולו מזון רוחני, כולו מזון הנשמה..." אך כעת, כאמור, לנוכח מצבו הבריאותי המורכב, נבצרה מרבינו עבודת קודש רוחנית זו שמאכלי שבת קודש שמה.

חצי יממה חולפת, שבת בבוקר בא. הרבי

כדרכו משכים קום לאמירת ספר התהלים לפני התפילה. תפילת מוסף של שבת קודש מסתיימת הרבי מתיישב לסעודת צפרא דשבתא, והנה להפתעת כולם הרבי מקדש על היין, נוטל ידיו וטועם כאחד האדם מהחלות, הדגים, ושאר מאכלי השבת המקודשים.

איש אינו מרהיב לשאול, אך השאלה תלויה ומרחפת באוויר מאליה. איך קרה הנס, לאן נעלמו ייסורי המעיים שמנעו מהרבי רק אמש לטעום כמעט לחלוטין ממאכלי השבת? להפתעת כולם, הרבי עצמו פותח בסיפור:

אווירה קדושה שררה בחדרו של הרב הקדוש ר' יעקב יוסף מסקווירא זי"ע "רבי", נשמע קולו של החסיד הניצב מעבר לשולחן, "המצב שלי אינו פשוט, זקוק אני לרפואה שלימה".

הדובר היה אחד מחסידי סקווירא של"ע בריאותו הידרדרה, כעת הוא הגיע להזכיר עצמו לפני מורו ורבו שיבקש עבורו רפואה שלימה.

"תבוא אלינו לשבת קודש" נשמע קולו של הרבי מסקווירא, לאחר רגעים ארוכים של שרעפי קודש. כאומר, תבוא לשבת ובעז"ה יהיה לך הדבר לישועה ולרפואה. רגע של שקט טמיר, החסיד מטה אהן בדריכות, והצדיק מוסיף, כחוכך בדעתו, "לאיזה שבת כדאי שתבוא?"

"אולי כדאי שתגיע ל'שבת שירה' המסוגלת לרפואה, שהרי בפרשה זו כתוב הפסוק 'כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך, כי אני ה' רופאך".

"לא", נשמע קולו של הצדיק, "אין זה כדאי, אמנם בפסוק זה יש הבטחה לרפואה, אבל כתוב קודם שבתנאי 'אם שמוע תשמע לקול ה' אלוקיך והישר בעיניו תעשה וגו', נו, וכי מי יכול להעיד על עצמו שאכן זוכה הוא לעשות רק את הישר בעיני ה'..." "ואולי תגיע לשבת קודש פרשת יתרו, שבת קבלת התורה?" ממשיך הצדיק, "בפרשה זו הרי כתוב על מעמד מתן תורה שסגולתו גדולה לרפואה, כפי שמצאנו שבשעתו, כשניתנה תורה, נתרפאו כל הבעלי מומים, כל החולים נתרפאו, והקריאה מעוררת את הזמן.

"לא", נשמע שוב קולו של הצדיק, "גם זה אינו כדאי, שהרי כדי לזכות להבטחה זו של 'כל החולים נתרפאו' צריך האדם להגיע לידי 'קבלת התורה', לקבל את התורה בשלימות, וגם זו דרגה לא פשוטה בכלל.

"יודע אתה מה", פנה אליו בסוף הרבי מסקווירא, "תבוא לשבת קודש פרשת משפטים, שכן בפרשה זו כתוב הפסוק 'רק שבתו ייתן ורפוא ירפא' ואמרו חז"ל 'מכאן שניתנה רשות לרופא לרפא'".

והרמז בפסוק זה הוא ש'רק שבתו יתן', שבתו - שבת, כלומר די בזכות 'שבת קודש' כשלעצמה כדי להמליץ טוב על יהודי שיזכה לרפואה שלימה, 'ורפא ירפא' - ללא שום תנאים נוספים...

החסיד שומע את הדברים בהתרגשות ובערב שבת קודש פרשת משפטים עומדות רגליו

בסקווירא, הוא עושה שם את כל השבת בצל הצדיק, וככל היוצא מפיו נעשה, היהודי זוכה לרפואה שלימה שלא כדרך הטבע.

את כל הסיפור המופלא הזה מספר הרבי ה'אמרי סופר' מערלוי זי"ע בשולחנו הטהור, ומפטיר באמונת צדיקים מעוררת לב:

הרי נמצאים אנו כעת בפרשת משפטים, מזכרתי היום ממעשה מופלא זה ובעת קריאת התורה כשקראו את הפסוקים 'רק שבתו יתן ורפא ירפא' כיוונתי בעומק ליבי בתיבות אלו, ביקשתי שבזכות כוחה של שבת קודש אזכה לרפואה שלימה, כדברי הרב הקדוש מסקווירא. ועיניכם הרואות, סיים רבינו בענוותו, כפי שאתם רואים גם אני נושעתי בזכות השבת קודש בלבד, ומיד לאחר התפילה יכולתי לאכול מאכלי שבת קודש בלי ייסורים.

חולפות עוד כמה שעות. מוצאי שבת קודש, ה'אמרי סופר' מבדיל על הכוס ולאחר מכן פונה הוא למקורביו, כשנהרה שפוכה על פניו. "כשיצאתי היום, בשבת אחר הצהרים מביתי לתפילת מנחה של שבת, נוכחתי כי עדיין קשה עליי ההליכה מחמת הזיהום שברגל. אך פתאום, תוך כדי הליכה כואבת, עצרתי וחשבתי לעצמי, הרי הפסוק 'רק שבתו יתן ורפא ירפא' לא נאמר רק על כאבי המעיים בלבד, אלא רפואה שלימה בכל הגוף טמונה בו, אם כן בדין הוא שגם כאבי הרגל יחלפו... ואכן מיד לאחר שעלתה בלבי מחשבה זו נעלמו - פגו גם כאבי הרגל והמשכתי ללכת ללא שום קושי.

לא הייתה זו הפעם היחידה בה הגנה השבת על הרבי מערלוי זי"ע מייסורי הגוף. שנים לאחר מכן, בערוב ימיו של רבינו, כשגילו חצה כבר את שנת התשעים, אירע פעם ובעיצומה של שבת קודש החל רבינו לסבול מכאבי שיניים חזקים. שעה קלה לאחר צאת השבת ביקש לערוך 'התרת נדרים' והסביר כי זה שנים נוהג הוא הידור בעצמו להוסיף מן הקודש על החול - להוציא את השבת רק תשעים ואחת דקות לאחר השקיעה.

"אך כעת, בגלל הכאבים העזים, ברצוני להתיר לעצמי להוציא את השבת כחמישים דקות לאחר השקיעה כדי לנסוע מיד לבית רפואה - לקבלת עזרה ראשונה".

והנה, להפתעת המשמשים בקודש, כעבור כמה דקות נמלך והחליט להמשיך את השבת עד השעה הרגילה כדרכו תמיד. לאחר מכן הסביר: "לאחר שכבר הוריתי לעצמי היתר להקדים ביציאת השבת, אמרתי לעצמי כי הנה נקרתה לידי הזדמנות פז שאינה מזדמנת בכל יום: לסבול ייסורים בגופי לכבוד שבת מלכתא. "כלום ניתן לשער את גודל הזכות? לסבול ייסורים למען השבת? "החלטתי שאינני משנה מדרכי, אמתיך עד הזמן הקבוע, תשעים ואחת דקות לאחר השקיעה, ורק אז אסע לרופא".

"וראו זה פלא" סיים רבינו, "מיד כשקיבלתי על עצמי את הדבר חלפו לפתע כאבי השיניים מאליהם... אין זאת" הפטיר רבינו בצחות לשונו, "אלא שהיצר הרע לא מסוגל היה 'לפרגן' לי הנאה וקורת רוח כה גדולה, לסבול למען שמירת שבת קודש". מקור: מפי נכדו הרה"ג רבי משה סופר שליט"א בעמח"ס 'במחיצת זקני'.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

לעילוי נשמת

זקנינו היקר והחשוב
רבי **שמשי** בן הרה"ח המקובל
רבי **שמואל ז"ל**
נלב"ע ביום ז' אדר תשנ"ה
תהא נשמתו צדודה בצדוד החיים

מזל טוב

ידידינו המתן היקר והנעלה מחשובי אנ"ש
הרה"ח ר' **צבי ליפשיץ** שליט"א
לשמחת אירוסיו בתו בשעתומו"צ
*
המתן החשוב הרה"ג **מרדכי אשלג** שליט"א
לשמחת נישואי בנו בשעתומו"צ

לעילוי נשמת

הרה"צ ר' **דוד צבי זצ"ל**
הנב"ר
ב"ד **משה ז"ל** - ש"ב
מרשבוב
נלב"ע ב"ב אדר א'
תשנ"ב
תנצ"ב

גליון זה מוקדש במלאת השלושים לעילוי נשמת זקנינו היקר באדם איש תם וישר וירא אלוקים, משכים ומעריב לבתי כנסיות, מוקיר ורחים רבנן, גומל חסד, ענותן ושפל בוך, הרה"ח רבי **שמעון אמנון זצ"ל**
בן רבי **משה זצ"ל** ו**רבי שמחה ע"ה**
נלב"ע בשיבה טובה ער"ח אדר א' תשפ"א. תנצב"ה.